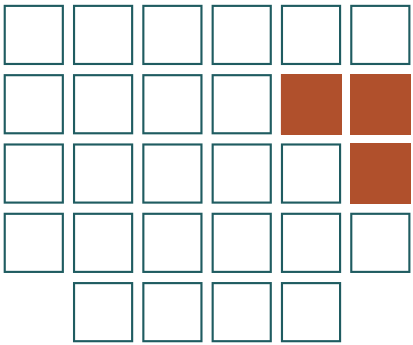
WARIES MISDAADREEKS · Nº 321

GLASPALEIS IN HEERLEN

De zaak van de verdwenen muralist

EEN KIES-JE-EIGEN-ROUTE-ONDERZOEK

Uitgeverij Waries

INHOUD

Hoe dit boek werkt

Wie is wie

Routeblad

Donderdag, 20.58 uur

De paragrafen 1 tot en met 31

Aan de lezer

Werkbladen

Antwoordformulier

Hints

Verzegelde oplossing

Hoe het afliep

Nawoord

'Iedereen denkt dat het over de dode mensen gaat. Het gaat altijd over de levenden die erboven willen bouwen.'

HOE DIT BOEK WERKT

Dit is geen roman. Het is een onderzoek, en jij doet het.

Op donderdag 17 september 2026 verdwijnt de muralist Lucas Wetzels halverwege zijn grootste muurschildering, een Romeinse badmeester van achttien meter aan de Akerstraat in Heerlen. Zijn zus Mirthe vraagt jou om hem te vinden. Je begint op zaterdag 19 september om acht uur 's ochtends aan de voet van de muur.

PARAGRAFEN

Het boek bestaat uit 31 genummerde paragrafen. Je leest ze niet op volgorde. Je begint bij paragraaf 1, en aan het eind van elke paragraaf kies je waar je heen gaat. Een groot getal in een kader, zoals **2**, betekent: ga naar die paragraaf. Lees nooit een paragraaf waarnaar je niet bent verwezen; je bederft er alleen je eigen plezier mee.

DE KLOK

Elke plek kost tijd: rijden, parkeren, praten. Bovenaan elke paragraaf staat hoeveel. Houd je klok bij op het routeblad. De klok loopt nooit terug. Hoe laat je uiteindelijk de politie belt, bepaalt hoe het afloopt, maar niet wat het juiste antwoord is.

CODEWOORDEN

Sommige paragrafen geven je een codewoord, in kapitalen. Noteer het op je routeblad. Sommige plekken kun je pas bezoeken als je een bepaald codewoord hebt: daar heb je dan iets voor nodig wat je eerder ontdekt hebt. Heb je het codewoord niet, dan ga je er (nog) niet heen.

TWEE DRADEN

Lucas liet twee sporen achter. In het Thermenmuseum fotografeerde hij een Romeinse inscriptie. En vanaf zijn telefoon komen sms'jes die naar het Glaspaleis wijzen. Je kiest zelf welke draad je eerst volgt. Met één draad kom je niet bij de oplossing.

WIE IS WIE

Lucas Wetzels	34	muralist, signeert WETZ; verdwenen
Mirthe Wetzels	31	zijn zus, verpleegkundige; jouw opdrachtgever
Noor Bemelmans	27	Lucas' assistent; werkt 's nachts in Café De Mijnlamp
Bart Kleuskens	49	penningmeester Stichting Wandkracht Parkstad
Sjef Lardinois	61	projectontwikkelaar, eigenaar van het Huynen-pand
Femke Senden	33	fotograaf, legt de muur vast; tot april Lucas' vriendin
Ivo Ramakers	40	muralist uit Kerkrade, tagt als IVORA
Hanna Ortmans	71	Lucas' oud-lerares Latijn
Lia Dohmen		voorzitter van de stichting, tot 24 september in Portugal
Y. El Idrissi		brigadier, Team Parkstad-Centrum

Verder kom je onderweg nog een paar mensen tegen die je gewoon kunt aanspreken. Alle personen en organisaties in dit boek zijn verzonnen.

WAT ER TOT NU TOE BEKEND IS

Donderdagavond 20.05 uur belt Lucas zijn zus: hij heeft 'iets ouds' gevonden. Vrijdagochtend 07.30 uur vindt Noor de hoogwerker op negen meter, met open verf, en geen Lucas. Sindsdien komen er sms'jes van zijn telefoon. De politie heeft de vermissing genoteerd, maar ziet geen aanwijzing voor een misdrijf.

Maandag 21 september om 07.00 uur begint achter de muur de bouw van een parkeerkelder.

ROUTEBLAD

Kopieer dit blad als je het boek schoon wilt houden. Noteer elke paragraaf die je leest, de kosten en je nieuwe kloktijd.

par.	plek	+ min	klok
1	Akerstraat	–	08.00

CODEWOORDEN

Tijd waarop je de politie belt (paragraaf 31): .....

DONDERDAG, 20.58 UUR

Negen meter boven de Akerstraat is het stil op een manier die je beneden nooit hoort.

Lucas Wetzels staat op het platform met een stuk krijt in zijn hand en kijkt naar het gezicht dat er nog niet is. Het raster staat erop, de lijnen die Noor vanochtend heeft uitgezet: een grijs vlak in vakjes, als een schrift voor iemand die nog moet leren schrijven. Morgen, denkt hij. Morgen begin ik bij de ogen.

Onder hem ligt de binnenplaats in het donker, met de rijplaten en het lint en de diepe rechte rand van de ontgraving. De stad maakt de geluiden van een donderdagavond: een bus die optrekt, iemand die lacht op een terras, ergens een rolluik. Boven de daken hangt het licht van het centrum.

Naast zijn voeten, tussen de verfblikken en de speaker, ligt een blauwe handdoek met iets zwaars erin. Hij heeft hem mee naar boven genomen, omdat hij hem niet alleen in de bus wilde laten liggen. Dat is natuurlijk onzin. Het ding heeft bijna tweeduizend jaar alleen gelegen. Maar sinds dinsdag kan hij het niet laten om er elk uur even aan te voelen, door de stof heen: de randen, de groeven van de letters, het kleine driehoekje.

Hij denkt aan de stenen in het museum. Aan de man die ooit zijn badhuis herstelde en het aan Fortuna opdroeg, omdat geluk je niet zomaar overkomt, je moet het bedanken. Hij denkt aan Mirthe, en aan haar gezicht als hij zondag de taart op tafel zet en de handdoek ernaast. Hij denkt aan maandag, aan zes betonmixers in een rij in de Akerstraat, en het krijt in zijn hand breekt doormidden.

Nee. Het komt goed. Hij heeft het gedaan zoals het hoort. De foto is verstuurd, de opdrachtgever komt kijken, en morgen wordt het netjes gemeld, op papier, door de juiste mensen, en dan gaat zijn muur gewoon door. Archeologen werken om een muur heen, niet door een muur heen. Hoopt hij.

1 AKERSTRAAT · DE MUUR

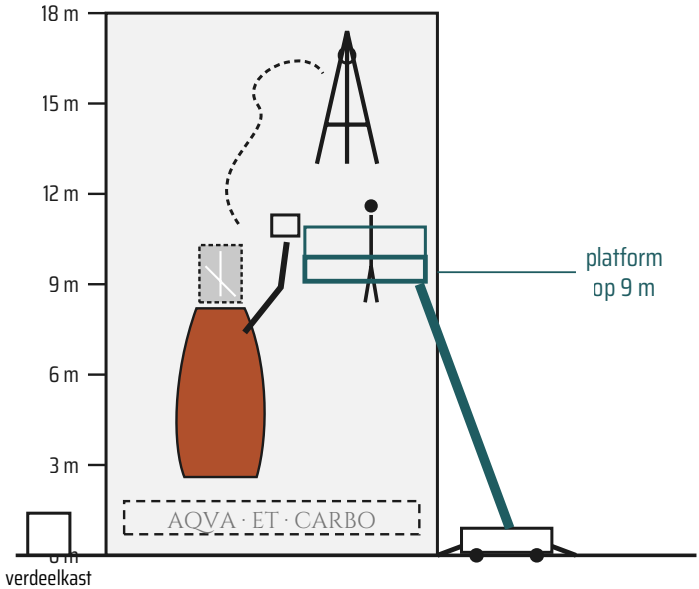
start 08.00

ZATERDAG 19 SEPTEMBER 2026, 08.00 UUR. AKERSTRAAT, HEERLEN.

De badmeester kijkt je aan zonder gezicht.

Achttien meter hoog staat hij op de blinde zijgevel van het oude Huynen-pand: een Romeinse man in een roestrode tuniek, met een emmer waaruit stoom opstijgt die bovenin overgaat in de ijzeren poten van een schachtbok. Naast de bok, klein en precies, staat een mijnwerker met een lamp op zijn helm. De handen van de badmeester zijn af, zijn schouders, de plooien van zijn kleed. Waar zijn gezicht moet komen, zit een grijs vlak met krijtlijnen.

Ervoor hangt, op negen meter, het lege platform van een hoogwerker. Je ziet de randen van twee verfblikken en iets roods dat op een speaker lijkt.

De gevel aan de Akerstraat, zaterdagochtend. Schets op basis van Lucas' eigen ontwerptekening.

Mirthe Wetzels staat naast je bij het bouwhek. Ze komt rechtstreeks uit haar nachtdienst; het naamplaatje van het ziekenhuis hangt nog aan haar jas. 'Hij schildert altijd van boven naar beneden,' zegt ze. 'Het gezicht bewaart hij voor het laatst, dat is het mooiste. Hij zou het nooit halverwege laten liggen. Nooit.'

Ze vertelt het in de volgorde die ze al twee keer aan de politie heeft verteld. Donderdagavond om vijf over acht belde Lucas haar. Hij klonk opgewekt, bijna uitgelaten. 'Ik heb iets gevonden, zus. Iets ouds. Zondag vertel ik het je, dan neem ik taart mee.' Meer wilde hij niet zeggen. Vrijdagochtend om half negen belde Noor Bemelmans, zijn assistent: de hoogwerker stond omhoog, er stonden open blikken verf op het platform, de bus was op slot, en Lucas was er niet. Om elf uur twintig deed Mirthe aangifte van vermissing.